

Güneş Bile Usulca Ağlarken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ağustos 2019

Sözcüklerin katında mubah mı imgeler?
Bir de soytarı imleç aksayan yüreği ile
Telaşla yıkadığı her ünlemin noktasına meftun
Soru sormaya da korkar olmuşken...

Makamı silik bir şarkı ve sil baştan mevsim:
Tünediğimiz göğşe kanatlı bir rötüş
Aslında insanlığı imleyen hırçın bir b/akış
Ve akneli yüzünde ölümün
Bir soluk rubai
Mevsim özürlü güneş bile usulca ağlarken bir şiir vakti.

Dolmadı dolmadı işte:
Çilenin çileleri karışmışken birbirine...
Bir de fitratın gizemi
Alengirli bir hece savruk naşında beyitlerin
Türediği her hezeyan
Belki de kefesi ağır basan bir düş
Sürüklendiği mezarında
Yeknesak bir serzeniş
İrkiyip de gecenin ferine binaen.

El aman demek mi maharet?
Ya da kodaman bir düş
Ve el yordamı gezip gördüğümüz her hale
Türeyen matemın yazgısı belki de
Soluksuz bir gülüş.

Aşkın hatırına köhne dehlizlerde bir başına ilerleyen bir gölge
Hizaya gelen yorgun zaman
Aşka binaen latife yapan hangi kuş ise
Düştü düşecek yakamdan bunca eziyet.
Her halükarda geçit vermeye ikna edemediğim
Bam telinde ölümün
Belki de yaralı bir kuş kadar tutsağı iken acının

İçine düşülesi o tuzak.

Elbette metazori bir bağımlılık
Aksayan her ne hikmetse
Sözcükler pek bir devasa
Güne eşlik eden sarnıcı kıyamete sürükleyen
Soluksuz bir terk ediliş
Alnına konan buse ile kendinden geçen bir şiir
Yazılmaya dair ne varsa heybemde.